

V těchto dnech uplynulo sto roků od narození vynikajícího nymburského hudebníka a skladatele Antonína Hoffmanna. Venkovský kantor ho jako chlapce uvedl do kouzelného světa hudby, jemuž zcela propadl. Za materiální podpory svých bratří A. Hoffmann úspěšně dokončil konzervatoř. Při studiu vypomáhal na chóru u Piaristů a žákům dával kondice. Postupně se stával vynikajícím varhaníkem. Tvrdý studentský život ho vyzbrojil houževnatostí a vytrvalostí. V první světové válce působil jako člen vojenské hudby. Později se stává korepetitorem v divadle v Koloszáru. Odmítá nabídky a ve svých šesadvaceti letech přichází zpět do rodného kraje a přijímá místo varhaníka a ředitele v chrámu sv. Jiljí v Nymburce. Kromě reprodukčního umění se v té době věnoval tvůrčí a kompoziční činnosti. Postupně vytváří 93 skladeb nejrůznějších žánrů. Sborová díla se dostanou na program v pražských chrámech i do zámoří. A. Hoffmann se také věnuje hudební pedagogice. Vyučoval hře na klavír a zpěvu. Začínal u něho také národní

umělec Jan Seidl. Stál současně v čele pěveckých spolků Smetana v Sadské, Hlaholu v Poděbradech, Dalibora v Lysé nad Labem a mužského sboru Sokol Nymburk. V roce 1940 se stal dirigentem orchestru divadelního spolku Hálek. Zpočátku pracoval s menším tělesem, ale postupně orchestr rozšiřoval,

hlásil: „Zaplatíte na kolik máte a zbytek hraším sám. Ale bude jich dvacet osm.“ A odešel. Je známý případ, kdy potřeboval tehdy nedosažitelný hobojský part, protože nebylo na honorář, pořídil za hostování pražskému interpretu frak. Za těchto okolností vznikala v Hátku Veselá vdova, Perly paní

mu nesu nový text. Přivedl mě tím do rozpaků a domníval jsem se, že s nemocí došlo k dezinformaci. Do rána zemřel. Odešel navenek jako fanfarón, uvnitř přecitlivělý člověk a milovník tónů.

Jan Paulů

Milovník tónů

až založil při Hátku symfonický orchestr, který čítal na šedesát hudebníků. Tady byl nedocenitelným pracovníkem. Při své práci A. Hoffmann zapomínal, že pracuje s amatéry, na kterých vyžadoval profesionální měřítka. Často vytrvale „doloval“ hlasy a tóny tam, kde nebyly. V Hátku často, téměř při každé hře, přicházel do konfliktu s výborem stran placených hudebníků. Hálek byl samostatným spolkem, nebyl dotován a počítalo se s každou korunou na úhradu dluhů za přestavbu. „Bude jich dvacet osm“, říkal kategoricky. Když dohady o počtu nebraly konce, lakonicky a furiantsky pro-

Serafinky, Rose Mary, Fidlovačka a Polská krev.

Byl fanfarón a furiant, ale po dosažení cíle se stával skromným a citlivým člověkem. Když jsem psal divadelní hry, požádal jsem ho, zda by nenapsal hudbu k mé operetě. Byla to troufalosť, protože byl o pětatřicet roků starší, ale po přečtení textu, jsem ho získal. A tak vznikla opereta Konec dona Juana.

4. září 1958 jsem ho navštívil v nemocnici. V duchu jsem ho viděl připoutaného na lůžko jako smrtelně nemocného člověka. Když jsem vstoupil, běhal po pokoji, hrnul se ke mně a ptal se, zda

Antonín Hoffmann před padesáti lety.